

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לז.

עין משפט
נר מצוה

נא א ב ג מיי פ"א מהל'
גירושין הל' כל כע סמג
עשין ט' טו"ע אה"ע סימן
י' סעיף ה' ו'.

מוסף רש"י

מנצטא גפשה. וממטרא
מוך צדקה ומזון לה
(בבמות לז). אלא יוצאה
בשן ועין. דלא הוה
ידעת מעיקרא דעמיה
להשתחרר לא מיטרחא
ומזדהר לאמיו מוך צדקה
(שם). אנוסה ומפורה.
ישראלית, והי אונס
ממילא הוא ואין לה
מוך (שם). מתהפכת.
ואף יוצאה בשן ועין נמי
ליכא השמא למפך, דכיון
דהיפוך קל הוא לה ואין
צו טורח, מתהפכת היא,
דכל אשה מזה אינה רואה
להתעבר (שם).

וראיה דס. צו ציוס: דיה שפסא. ולא גזרו זה טומאת מעת לעת
לנמא טהרות שנגעה בהן משעת טבילה עד שעת ראייה דהא אפי'
יאל דס זה מאתמול והעמידוהו כותלי בית הרחם שזה הטעם של
מעט לעת צננות ישראל הלא דס כעניתי^א כדס בהמה. ואס תאמר
ניקוח שמא משטבלה ענקר ויאל מיד
טומאה למפרע דרצנן היא והיכא
דאיכא למיגזר מעת לעת שלס גזר
מפקדה לפקדה והיכא דלא גזר
מעט לעת לא גזר מפקדה לפקדה:
וצריכה להמתין ג' חדשים. שלא מנשא
להצנין צין זרע הזרע בקדושה לזרע
הזרע שלא בקדושה: רבי יוסי מסיי.

לקמיה מפרש טעמא: **צריכות**
להמתין. ואף על פי שקטנה אינה
מתעברת גזירה קטנה אטו גדולה:
משמש צמון. ונמנת מוך לאחר
צנילה ושואבת הזרע: **מנטרא**
נפשה. ומזמנת לה מוך: **דלא ידעה**
היכא ממטו לה. שצאים למוכרה
וסברה דלמא ממטו לה לגזי ישראל
ופרקו לה ומנטרא נפשה לשמש צמון:
אלא יוצאה בשן ועין. שפחה שקימא
לדוניה את עיניה ויאלה לחירות מנח
הוה ידעה מעיקרא דמיפוק לחירות
דמנטרא נפשה לזמן מוך לשמושה: **כל**
ממילא. מידי דליכא לאחדורי ציה
מעיקרא דמיפוק לחירות מודה רבי
יוסי: **הוי אנוסה דממילא.** דלא הוה
ידעה דליסקיק בה הכי ומזמן לה
מוך: **מתהפכת.** שיאל הזרע ולא
יקלוט והא אפילו צמדי דממילא
מלו למיעבד וכולן עושות כן: **משום**
דאיכא איבוד נשמה. יש כאן עונש
חמור ודיו צכך אס ענשתו לאצד
נשמה ליהרג: **אימא לא.** אין זה
עונש ימירה וליעציד ציה תרמי:
דלא חמיר איסוריה. לא עבר עבירה
חמורה ודיו שתענשו עונש אחד:
לא

וסבר רבי יהודה בקדושתה קיימא והתניא הגיורת בו' קשה
דהשתא דמדמה גזירת לשצויה א"כ תיקשי ליה ממתינן
גופה דר' יהודה לא משה גזירת לשצויה דתנן ר' יהודה אומר שצויה
שנפדית הרי היא בקדושתה משמע דצדקן מודה לתנא קמא ואמר
ר"י דמתני' אחי ליה שפיר דמודה
בגזירת שאין לה קנס דודאי היא
צחוקת צעולה שנצבלה צדוד שלא
היה דעתה להתגיר ואפילו אס היה
דעתה להתגיר משהיתה בת שלש
שנים ויוס אחד מ"מ לא מנטרא
נפשה כיון דאינה ראויה להתעבר
אלא מהך דצריכה להמתין שלשה
חדשים אף על גב דדעתה לאיגורי
ומנטרא נפשה אפילו הכי קאמר
צריכה להמתין ג' חדשים דאי אפשר
לשמור עלמה מן העובדי כוכבים
כ"ש שצויה שהיא מסורה צידם:
רבי יהודה אומר דיה שעתה.
פירש הקונטרס כיון דליכא

מעט לעת מפקדה לפקדה נמי לא
גזר רצנן ורבי יוסי דקאמר וממטרא
מעט לעת לאו דוקא מעט לעת
אלא כלומר צרות מעט לעת מטמאה
משנתגיירה: **שבויה מנטרא**
נפשה. וא"ת והא צקונה נמי מיירי
דלא מנטרא נפשה דהא אינה יודעת
לשמור עלמה וקאמר ר"י דצקושתה
קיימא דקתני צמתני ימירה מצת ג'
שנים ויוס אחד וי"ל דקטנה לגמרי
אינה מוסרת עלמה לציה וכשהיא
מוסרת עלמה לציה קתה היא צת
דעת ויודעת לשמור עלמה:
צריכות להמתין שלשה חדשים
דברי ר' יהודה. משמע
דאפי' צקונה שאינה ראויה להתעבר
קאמר רבי יהודה דצריכה להמתין
מדקאמר ימירות מצנות ג' ויוס אחד
דגזר קטנה אטו גדולה וקשה לר"י
ולרצינו תס דתניא צחוקן (בבמות דף
ע"ג: ע"ה) הרי שהיתה רדופה לילך לבית
אביה או קטנה כו' צריכה להמתין ג'
חדשים דברי ר"מ ר' יהודה מתיר
ליארס ולינשא מיד אלמא לא גזר רבי
יהודה קטנה אטו גדולה וכ"ת דוקא
בגזירת ומשחררת ושצויה גזר טפי

כדי להצנין צין זרע שזרע בקדושה לשזרע שלא בקדושה זה אין נראה דהא לרצנא דמפרש התם לעיל^א טעם דצריכות להמתין גזירה שמא
ישא אחותו מאציו ויבס אשת אחיו מן אמו כו' טפי אית לן למיגזר צקונה צת ישראל דאכל צגירת אלב צגירות אלב צגירות אלב
ושצויה ומשחררת לא שייך שמא ישא אחותו מאציו ועוד דשמואל אית ליה סברא איפכא מדר' יהודה דהא שמואל קאמר בס"פ ד' אחין
(שם דף לז: ע"ה) דכולן צריכות להמתין ג' חדשים חוץ מגזירת ומשחררת קטנה אכל קטנה צת ישראל צריכה להמתין אלמא צקונה צת ישראל
גזר קטנה אטו גדולה וצגירות ומשחררת לא גזר והיינו איפכא מדרבי יהודה ועוד לשמואל צשלמא צקונה צת ישראל סבר כ"מ אלמא
צגירות כמאן לא כרבי יהודה ולא כר' יוסי דלרבי יהודה צין קטנה צין גדולה צריכה להמתין ולרבי יוסי אפי' גדולה אינה צריכה להמתין
ומיכו למאי דמוקי להך דהכא צצרכאה שנצבלה אחי שפיר כר' יהודה ומינין למימר דדוקא צצרכאה שנצבלה קאמר ר' יהודה דגזיר' קטנה
אטו גדולה אכל אותה שאינה דואי צעולה לא ולפי לשון אחרון דהתם לא קשה כלל אע"ג דשמואל איפכא מדרבי יהודה כיון דאין הטעם
משום י' דגזירין קטנה אטו גדולה דלפילו צגדולה נמי שרי לפי שמתהפכת ואור"י דבס"פ ד' אחין (ג"ו ע"ה) מייתי הך צצרייתא דהכא
ול"ג בה ימירות מצנות ג' ויוס אחד וצתוספתא נמי ל"ג ליה ולפי זה ניחא דמיירי צגדולה אכל צקונה מודה דאין צריכה להמתין
דקאמר צצרייתא דרדופה והשתא שמואל צגזירת כר' יהודה וצצת ישראל כרבי מאיר ואפשר דבגזירת קטנה מודה ר' מאיר דאין צצרייה
להמתין וללשון אחרון דהתם דאמר שמואל כולן צריכות להמתין חוץ מגזירת ומשחררת גדולה וקטנה צת ישראל אינה צריכה להמתין צצנות
משום דזנות דקטנה לא שכיח אכל צנשואין גזר קטנה אטו גדולה וסבר צגזירת כרבי יוסי וצצת ישראל כר"מ דגזר קטנה אטו גדולה
וס"ל דדוקא צנשואין גזר ר"מ ושמא צנשואין מודה ר' יוסי לר"מ ומיכו צצנות דואי פליג דהא שרי אנוסה ומפוחה אפילו גדולה ואית
דגרסי צצרייתא דרדופה ר' יוסי צצמקוס ר' יהודה וסס פירשנו: **אי** הכי מ"ב דר' יוסי. תימה לר"י דמשמע דמשום דאוקימנא צצרכאה
שנצבלה הוא דקשיא ליה מאי טעמא צלאו הכי נמי תיקשי ליה צצרייתא דרבי יוסי דמייתי לקמן דאנוסה ומפוחה ולפי הוה אגויא נראה דזה
המקשה עמנו הוא דמייתי לה ומיכו י"ס דגרסי צצמון א"ל אציי צשלמא גזירת כיון דדעתה לאיגורי כו' ולפי גירסא זו אחי שפיר שזה
המקשה לא ידע צצרייתא דמייתי לקמן דאציי הוא דמייתי לה וכן הוא גירסא צצילהי ד' אחין (ג"ו ע"ה):

אמר רבה קסבר רבי יוסי בו. אליבא דרבי יוחנן משני דלדידיה דמפרש טעמא דר' יהודה שלא יהא חוטא נשכר לא קשיא מידי
ומיכו רבה לא קאמר אלמא דלמא: **אשה** מונה מתהפכת. ומשתא לא קשה אנוסה ומפוחה ומיכו יוצאה בשן ועין מודה
רבי יוסי דצריכה להמתין לאותה למה תהפך: **הבא** ע"ב בתו. למאי דמוקי מתני' צפרק צן סורר (פסחים דף ע"ג: ע"ה) צמפוחה
צריך לאוקמה צצצת עליה וצגרה כדפרישית לעיל^א: **ועל** בת אשתו. הוה מצי למייתי אשת אציו וכלתו דהא שציי נמי עריות דעל
די קדושין אלמא תנא ושייר: **הדא** במלקות ומזון. לעיל^א פירשתי למה לא יליף רשע רשע תימה דצריש החובל (צ"ב דף ע"ג: ע"ה) פריך הא
מיציעי ליה קרא דלא תקחו כופר דלא תשקול מיניה ממונא ותקטליה ומשני ההוא מכדי רשעתו נפקא הוה ליה למימר ההוא מלא יהיה
אסון נפקא דכדי רשעתו אמת למלקות ומזון וי"ל דהתם טעי כי היכי דטעי הכא מעיקרא לומר דמכדי רשעתו נפקא מיתה ומזון ויהא
דלא פריך האי צמלקות ומזון כמידי לא חש להקשות משום דהוי מצי לשנויי מלא יהיה אסון נפקא אי נמי לסימנא צצלמא נקטיה התם:
ומדא

תורה אור השלם

1. ובי יצאו אנשים ונגפו
אשה הרה ויצאו ילדיה
ולא ידעה אסון ענשו
ועל כפאשר ישיית עליו
בעל האשה ונתן
בפללים: שמות כא כב
2. וקחה אם בן הבית
הרשע והפילו השפט
והקדו לקניו כדי רשעתו
במקפרי: דברים כה ב

גליון הש"ס

רש"י ד"ה דיה שעתה
ובו' לא גזר מפקדה
לפקדה. כדליתא צדקה לו
ע"ה:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א' נמי ר' יוסי אומר
הרי הוא בכל הנשים ע"י
גדה דף לו ע"ה מודה
ליכא שעות וכו' והגאון
מהר"פ לא צייני צצ"ס
החדשים צבהמוזין: